

SODALES SOLONIS z. s.

Ministerstvo spravedlnosti ČR

Vyšehradská 424/16

128 10 Praha 2

DS: kq4aawz

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel:

Jan Šinágl, nar. 9. 12. 1952

Bratří Nejedlých 335

267 53 Žebrák

DS: qqufvh3

Žádost

o přešetření způsobu vyřízení stížnosti místopředsedou Městského soudu v Praze

podaná podle ustanovení § 167 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.,

o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „*SoudZ*“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

[1] Dne 10. dubna 2017 se stěžovatel zúčastnil u Městského soudu v Praze jako zástupce veřejnosti jednání ve věci sp. zn. 49 T 10/2016.

[2] Předsedkyně senátu JUDr. Monika Křikavová mu zakázala pořizování zvukového záznamu z hlavního líčení, a to s odůvodněním, že by jej mohl následně zveřejnit. Jiným osobám než stěžovateli bylo pořizování zvukového záznamu výslovně povoleno.

[3] Za těchto okolností stěžovateli stěžovatel podal předsedovi soudu stížnost ve smyslu ustanovení § 164 *et seq.* SoudZ a požádal o písemné vyrozumění o jejím projednání.

[4] Tato stížnost byla vyřízena přípisem místopředsedy Městského soudu v Praze ze dne 24. dubna 2017, č. j. St 39/2017, ve kterém předseda soudu posoudil stěžovatelovu stížnost jako nedůvodnou.

[5] Za těchto okolností nezbyvá stěžovateli než podat ministerstvu spravedlnosti

ž á d o s t o p ř e š e t ř e n í z p ů s o b u v y ř í z e n í s t í ž n o s t i

místopředsedou Městského soudu v Praze a požádat, aby ministerstvo zjednálo ve věci v rámci svých pravomocí nápravu.

II.

[6] Podle ustanovení § 6 odst. 3 SoudZ lze zvukové záznamy ze soudního jednání pořizovat s vědomím předsedy senátu nebo samosoudce; kdyby způsob jejich provádění mohl narušit průběh nebo důstojnost jednání, může předseda senátu nebo samosoudce jejich pořizování zakázat.

[7] Toto ustanovení tedy vymezuje možnost pořizování zvukových záznamů zakázat výslovně tak, že učinit to lze toliko za situace, kdy by *způsob provádění záznamu* mohl narušit průběh nebo důstojnost jednání. Není přípustné vykládat tento zákonem výslovně stanovený okruh případů extensivně a důvody zákazu nad rámec zákona svévolně rozšiřovat. Tím dochází nejen k porušení zákona, ale i k zásahu do ústavně zakotveného principu veřejnosti soudního jednání. Toto ustanovení je třeba vykládat i ve světle čl. 96 odst. 2 Ústavy, podle něhož je jednání před soudem veřejné, přičemž výjimky stanoví zákon.

[8] Místopředseda městského soudu v přípisu především tvrdí, že není dána pravomoc předsedy soudu k projednání stížnosti, neboť jde o procesní rozhodnutí a to bylo navíc vydáno formou usnesení senátu.

[9] Tak tomu však není, neboť podle ustanovení § 164 odst. 1 SoudZ jsou fyzické a právnické osoby oprávněny obracet se na orgány státní správy soudů se stížnostmi, jde-li o průtahy v řízení nebo o nevhodné chování soudních osob anebo narušování důstojnosti řízení před soudem.

[10] Jsou-li postupem soudce dotčena práva veřejnosti, tedy osob odlišných od účastníků řízení, jež nepožívají žádných procesních práv, musí těmto osobám svědčit právo, jak postupu souladného se zákonem dosáhnout; stížnost předsedovi soudu je zjevně jediným prostředkem, jímž může na svých právech dotčený návštěvník soudního roku za svá práva brojit.

[11] Dále místopředseda městského soudu uvedl, že postupem podle § 203 odst. 3 trestního řádu (dále jen „TrŘ“) byla pravomoc soudce přenesena na senát, a jemu nepřísluší zkoumat, jakým způsobem jednotliví členové senátu hlasovali.

[12] Ani s tím nelze souhlasit. Vztah mezi SoudZ a TrŘ není vztahem speciality a subsidiarity, nýbrž TrŘ se při rozhodování o zákazu pořizovat zvukové záznamy neuplatní, neboť SoudZ obsahuje pro toto rozhodování vyčerpávající, komplexní úpravu. Předsedkyně senátu JUDr. Křikavová tedy postupovala nesprávně, jestliže stěžovatele k žádosti podle § 203 odst. 3 TrŘ vyzvala, a k následnému usnesení senátu není třeba přihlížet.

[13] Odkazuje-li závěrem místopředseda soudu na písemné znění usnesení, k tomu se stěžovatel nemůže vyjádřit, neboť mu jeho odůvodnění není známo: usnesení mu jako osobě odlišné od účastníků řízení, přestože jím byl přímo dotčen ve své právní sféře, nebylo a patrně ani nebude doručeno.

[14] Obecně lze však uvést, že jednoznačné zákonné vymezení situací, kdy lze zakázat pořizování zvukových záznamů, naříkaný postup neumožňuje, jak bylo ostatně zevrubně vysvětleno výše.

V Žebráku dne 25. dubna 2017

Jan Šinágl